

Petr Nacházek

Poutník

Velká válka

Polsko

Polsko bylo vždy mizerná země. Nikdy se mi tu nelíbilo a její lidé, směs podvodníků, lapků a šmelinářů taky ne. V listopadu 1942 to byla nejmizernější díra, co si lze vůbec představit.

Motal jsem se tu už nějaký čas a byl jsem čím dál tím více znechucen. Lidé, špína, marast a kontroly na každém kroku.

Hnus.

XXXXX

„Geheime Staatspolizei. Gestapo! Okamžitě otevřete!!!“

Nemám rád když někdo mlátí na dveře a já si tak pěkně užívám. Ta malá děvka pode mnou zbledla a začala se třást, ale stihnul jsem to. Mlácení a kopání do dveří neustávalo.

„Blbci.“ Odkulil jsem se od ní.

„To je Gestapo! Chtějí mě odvést!“ Špitla kurvička a já se na ní udiveně podíval.

„Odvést? To sotva, ještě jsem s tebou pro dnešek neskončil.“ Dveře pod náporem kopanců začaly povolovat. V Polsku byli vždycky neschopní truhláři.

„Podělanej národ.“ Řekl jsem spíše pro sebe, navlékl se do jégrovek a vyrazil ke dveřím.

Otevřel jsem.

Naproti mně stáli dva kožeňáci. Jeden menší tlustší a druhý vysoký, ten vypadal jako přeborník v zápase řecko-římském.

„Co si přejete?“ Zeptal jsem se. Menší Kožeňák se na mne usmál.

„Pan Verner?“ Zeptal se.

„Jo.“

„Máme... dostali jsme na vás udání, že zde... pácháte smilstvo.“ Udiveně jsem se na něj podíval.

„Smilstvo člověk páchá, když souloží s někým, kdo je jeho příbuzný.“

„Podle norimberských zákonů, pane Vernere, je smilstvo i styk s Židem.“ Jízlivě se na mne usmál Kožeňák. Jeho vysoký kolega na mne tupě zíral a sledoval moje pohyby. S ním budu muset začít nejdřív.

Pokrčil jsem rameny.

„Přesvědčíme se.“ Řekl Hromotluk a vydal se do mého pronajatého varšavského bytu. Za dveřmi pro podobný případ čekala sekera. Učinil jsem úrok stranou, abych Hromotluka s Kožeňákem pustil dovnitř.

Zavřel jsem dveře.

Oba vešli dychtivě dovnitř. Na posteli pod peřinou ležela Ráchel.

„Židovka.“ Pronesl znechuceně Kožeňák. Hromotluk přikývl a oba se na mne otočili. V ten moment se Hromotlukovi doprostřed čela zasekla sekera. Kožeňákovi se rozšířily oči, nevěřícně zíral na kolegu, ten si nejdříve kleknul a pak se zhroutil s zaseknutou sekerou na zem. Ráchel řvala jak pomínutá.

Usmál jsem se na Kožeňáka.

Ten pochopil situaci a začal šmátrat v kapse, byl jsem ale rychlejší. Chytnul jsem ho za zápěstí a otočil o stoosmdesát stupňů. Nyní byly v tom prašivým vlhkým bytě dva

ječáky. První Ráchel, která se ještě nevzpamatovala ze šoku a druhý Kožeňák, který nechápavě zíral na svou ruku. Posadil jsem se do křesla a sledoval co se bude dít. Ráchel se brzo uklidnila, zalezla hlouběji do peřiny, Kožeňák přestal ječet, jen tiše vyhrožoval.

„Za tohle budete do plynu!“ Sliboval a držel si ruku. „Za chvíli tu jsou další!“ Pokýval jsem hlavou.

„Slíkni se.“ Vyzval jsem Němce.

„Co?“ Nevěřicně se na mne podíval. Vstal jsem, přistoupil k němu a utrhнул mu ucho. Zase začal řvát. Ráchel zalezla úplně pod peřinu. Zopakoval jsem příkaz. Kožeňák se váhavě a pomalu svléknul, zlomené zápěstí ho muselo hodně bolet. Za chvíli stál přede mnou nahý a stydlivě si zakrýval genitálie.

„Vošukej ji.“ Ukázal jsem na peřinu, kde byla ukrytá Ráchel.

„To ne...to nemůžete!“ Vstal jsem a vyndal z kabátu pistoli. Několikrát jsem mu s ní střelil pod nohy. Nadskakoval, jako by chodil po žhavém uhlí.

„Dělej.“ Zopakoval jsem a strhnul peřinu. „No...“

Němec přistoupil k dívce, ta se na mne prosebně podívala.

„Můžeš si s ním dělat co chceš, stejně tě zastřelí.“ Řekl jsem Ráchel. Vyhrkly jí do očí slzy. Začala usedavě plakat, Němec jí hladil po vlasech.

Uslyšel jsem, jak dole zastavilo auto.

Z ničeho nic se dívka vzpamatovala a vrhla se po gestapákovi. Zaryla se mu do očí svými dlouhými nehty, které mi ještě před půlhodinou drásaly záda.

Na schodech byl slyšet dupot těžkých bot.

Nehty té malé statečné Židovky zanechaly v Kožeňákových očích totální spoušť.

Pokoušel se jí zbavit, ale s jednou rukou mu to nešlo, držela se ho jako klišťe.

Někdo zase začal tlouci a kopat do dveří, tentokráte rovnou za účelem je vylomit.

Vytáhnul jsem sekeru z lebky Hromotluka a ukryl se za skříň. Ti dva se pořád váleli po zemi a podle toho jak Ráchel řvala, tak získala zřejmě navrch.

Do bytu vtrhlo asi deset chlapů. Půlka z nich byli gestapáci, zbytek polští četníci. Když viděli nahou Ráchel a to, jak rozškrábala gestapákův obličej, zastřelili ji. Na to jsem čekal, vynořil jsem se ze svého úkrytu a sekerou useknul střelci hlavu. Pak to šlo ráz naráz.

První gestapák se na mne vrhnul, uhnul jsem se stranou a přitom ho nabral kolenem do obličeje, jak jsem přenesl váhu na levou nohu, plynule jsem vykopnul pravačkou po dalším chlapíkovi, který na mne začal mířit samopalem. Můj nárt ho zasáhl do ohryzku. Po dalším jsem se ohnal sekerou a ta ho zasáhla do břicha, trhnul jsem a máchnul jsem se po dalším. Pak někdo vystřelil, byl jsem pořád jenom v jégrovkách a výstřel mě zasáhl do boku, ale kulka prolétla ven. Stačila otočka a střelec neměl kus hlavy, sekera ho zasáhla na plocho. Kožeňáci i četníci pochopili, že se mnou nic nezmůžou a začali jeden přes druhého prchat. V pokoji to vypadalo jako by to vymaloval šílený expresionista, který dostal na svůj obraz pouze červenou barvu. Gestapáka, který běžel jako poslední, zasáhla hrozená sekera přímo do zad. Zhroutil se na podlahu na rozhraní bytu a chodby.

Kožeňák, kterého Ráchel tak ošklivě poranila, tápal po čtyřech, tedy lépe řečeno po třech a hledal východ.

Vrátil jsem se do pokoje, na zemi leželo celkem pět Němců, plus jeden ve dveřích. Ráchel ležela na zádech a v hrudníku měla díru po kulce. Kožeňák se pořád pokoušel nalézt východ. Oblékl jsem se, dívaje se po něm. Byl zřejmě slepý, protože si pletl dveře od vchodu s dveřmi vedoucími do špajzu. Musel být taky na půl šílený, protože tak podivně kňoural. Sebral jsem ze země pistoli a několik zásobníků, co měli schováni v kapsách a vyrazil po schodech nahoru. Kožeňáka jsem nechal svému osudu, víc si to tak užije.

Když jsem vybíhal na chodbu, před domem zastavilo několik nákladních aut a z nich začali vybíhat vojáci. Na nic jsem nečekal a vyběhnul na půdu. Tam jsem vykopnul dveře a zevnitř je zajistil ocelovou trubkou. Bude chvíli trvat, než se jim podaří se přes to dostat. Začalo se stmívat a to byla pro mne výhoda, vikýřem jsem vylezl na střechu a po komínových lávkách přeběhl příkrčen o několik domů jinam. Dostal jsem se na místo, kde byla ulice nejužší a přeskočil ji. Bylo to asi sedm metrů. Dopadl jsem na arkýř, vyhoupl se nahoru a běžel dál od mého dočasného pobytu.

XXXXX

Do Polska jsem se dostal při mé cestě za obchodem, tenkrát mě popadla mánie skupovat zlato. Už nevím proč mě to postihlo, ale pravdou bylo, že se v té době dal v Polsku koupit tento drahý kov za pakatel. Obchodovalo se s ním na černém trhu a ceny byly více než lákavé. Pobyt zde ale nesl určité riziko...

Běžel jsem za člověkem, který jako jediný věděl kde bydlím a který rovněž věděl o mém dovádění s Ráchel. Byl to Prodromu. Jeho otec pocházel z Kypru, ale matka byla Židovka, proto Olmer Prodromu byl rovněž Židem.

Bydlel v jedné díře na předměstí Varšavy, tehdy z ghetta začali jezdit první transporty. Každému normálnímu člověku muselo být jasné, že jede na porážku, židům ne. Nevěřili tomu a sami dávali hlavu na špalek.

Prodromu měl kontakty na lidi, kterým se většinu zlata podařilo propašovat. Byl to hlavní překupník v této oblasti. Ty kontakty jsem z něj hodlal vytlouct a za zradu zaplatit. Nejdříve si mě získal svým neuvěřitelně drzým chováním a názory které by člověk nečekal od Žida, jehož souvěrci byli vyvražďováni po statisících. Prodromu udával, kradl, loupil, znásilňoval a neuvěřitelně chlastal lacinou i drahou kořalku. Měl několik dokladů totožnosti a byl tak drzý, že do jeho výbavy patřil dovedně padělaný průkaz inspektora Gestapa.

Předměstí, nebo čtvrť, ve které Prodromu bydlel, tvořil neuvěřitelný shluk polorozpadlých baráků, plesnivých barabizen, prohýbající se pod sebemenším větrem. Deštěm nasáklé střechy, bahno, pobíhající psi a žebrající děti dotvářely obraz nejhorší bídy.

Plivnul jsem na jednu skupinku podvyživených dětí, které ke mně natahovaly své hubené bílé ruce.

„Děte do hajzlu!“ Ohradil jsem se na další, tentokrát už větší výrostky a pohrozil jim Mauserem, který jsem sebral gestapákovi. Haranti, vidíce služební pistoli Gestapa, rozutekli se do všech koutů a schovávaček. Strach z německé tajné policie byl po celé Evropě.

Rozkopnul jsem dveře do Olmerova domu. Bláto, poněkud méně mazlavé, tvořilo podlahu i Olmerovy jediné místnosti jeho chýše. Nebyl tu. Pak jsem ale uslyšel nějaké šmátrání na půdě. Věděl jsem kde má Olmer tajný poklop vedoucí nahoru a odsunul jsem zástrčku. Vyskočil jsem nahoru a uviděl příkrčeného Olmera, jak se přede mnou schovává v koutě.

Usmál jsem se. Olmerovi se děsem zkřivil obličej, věděl totiž co přijde. Nedávno jsem před ním umučil několik Židů, kteří nechtěli říci místo, kde ukryli zlato. Půda byla nízká a musel jsem se k němu připlazit po čtyřech. Prodromu zoufale kopal nožičkami, za jednu z nich jsem ho chytil a beze slova ho táhnul k poklopu. Hodil jsem ho dolů, dopad nebyl tak tvrdý, protože podlaha Olmerova bytu byla, jak už jsem říkal, jen o málo tvrdší než okolní bláto. Na uvítanou jsem mu vlepil dvě facky. Blábolil ať ho nezabím, že on za nic nemůže, že mě Gestapo nějak muselo vyčmuchtat.

„A jak víš, že jsem měl nějaký problém?!“ Poprvé jsem na něj promluvil. Zalapal po dechu a jeho oči jasně hovořily o tom, jak by chtěl rád vrátit čas.

„Protože...protože...“

„Drž hubu! Proč si mně udal?“

„Neudal, já...já...“ Chytnul jsem ho za podpaží a zmáčknu tam citlivý bod. Mačkal jsem dlouho a pořádně, až se mu objevila mokrá skvrna na kalhotách. Pak jsem povolil, ale vzápětí jsem ucítil ostrou bolest v boku. Myslel jsem, že to je ta rána po kulce, kterou jsem chytnul od toho četníka, ale byl to Olmer. Bodl do mne dlouhý nůž. Udiveně jsem se na něj podíval a vytáhl si ho z těla ven. Prodromu na mne nechápavě zíral.

„Ty ses odvážil...“ Přimhouřil jsem oči. Olmer sebou začal škubat a křičel o pomoc. Do pusy jsem mu nacpal nějaký kus hadru a smýkl s ním na podlahu. Tam jsem ho začal svazovat.

„Pán bude vyžadovat asi nějakou dlouhodobou péči...“ Uchechl jsem se a přemýšlel, kam se s ním ukrýt. Tady jsem zůstat nemohl. Z úvah mě ale vyvedlo krupobití stíel, které začaly dopadat do místnosti. Skočil jsem do protějšího rohu. Štěstí bylo, že místnost byla o něco pod terénem a kulky mi tak jen těsně litaly nad hlavou. Podíval jsem se na Olmera, ten se jen nenávistně šklebil a posílal mne hebrejsky do horoucích pekel. Pak jsem uslyšel hlas, který mě z amplionu vybízel, abych se vzdal, že se mi dostane spravedlivého soudu a když řeknu všechny své komplice, tak můžu doufat v amnestii. Příkrčil jsem se, ale další déšť kulek mě poslal k zemi. Tentokrát jsem jich několik slízl. Prodromu nechápavě zíral na to, že jsem dosud živý, ale nakonec se odplazil za pec, která rozdělovala místnost na dvě poloviny. Musel jsem něco udělat, na Olmera jsem už nemohl, protože přeběhnout místnost se rovnalo téměř sebevraždě. Už takhle jsem se necítil zrovna ve své kůži.

Když kanonáda ustala, znovu jsem se příkrčil a vyskočil proti prkenné zdi. Proběhnul jsem jí a běžel, kličkujíc k dalším barákům, které byly vzdálené asi dvacet metrů. To zřejmě nikdo nečekal, nebo si nechtěli střílet do vlastních řad a já vletěl do dalšího baráku, kde sedělo shodou okolností několik vyšších důstojníků Gestapa. Jednoho jsem v letu nakopnul do hlavy a zmizel v další místnosti, kde jsem opět proběhnul dřevěnou zdí. Pak jsem přeskočil několik plotů a upaloval pryč.

Byl jsem vytočený na nejvyšší míru. Takhle mě dlouho nikdo nedostal. Byl jsem rozhodnut Olmera vystopovat a zabít.

Neměl jsem ale najednou kam jít. Někaké zlato už jsem měl naložené v přístavu a bylo pod vlajkou Červeného kříže nachystáno odplout do Španělska, ale měl jsem dohodnutou další zakázku, slibující obrovský zisk. Přemýšlel jsem, kde se stala chyba, jestli Olmera popadla hamižnost, nebo mě Gestapo opravdu vystopovalo...

„Kdyby se mi tak dostal do pazourů...!“ Supěl jsem a trochu zpomalil, jednak proto, abych nebudil tolik pozornosti a hlavně proto, že se mi začínala motat hlava. Tenhle den byl náročný i na mne.

Zabočil jsem do jedné uličky ústící na hlavní třídu. Tam jsem nasedl do tramvaje. Někteří cestující si mne podezřívavě prohlíželi a já na další zastávce radši vypadnul. Se mnou ovšem vystoupil i jeden pán, který se pomalým krokem vydal za mnou.

„Svině. Co chce?“ Prohodil jsem pro sebe a zamířil na nějaké klidné místo. Chlapík mě sledoval, obě ruce zastrčené hluboko v kapsách. Když jsme zmizeli z dohledu lidí šinoucí se po hlavní ulici, sehnul jsem se k zemi, předstíraje, že si zavazuji tkaničku od bot. Popadl jsem ze země kámen, zprudka se otočil a hodil ho chlápkoví do obličeje. Ten jenom heknul a svalil se na zem. Šlápnul jsem mu na krk a stáhnul z něj kabát, chlapík putoval do popelnice. Kabát jsem si vzal na sebe a vydal se oklikou zpátky k tramvajím. Cestou jsem se šacoval po kapsách, až jsem konečně objevil průkazku dobrovolného pomocníka Gestapa. To byly ty největší svině, na které se dalo narazit. Jednalo se o Poláky, kteří dobrovolně spolupracovali s německou tajnou policií.

Odjel jsem s několika přestupy na druhý konec Varšavy, tam jsem si vyhlídnul samostatně stojící chatku v nějaké zahrádkářské kolonii. Zámek jsem vykroutil a narafičil tak, aby nebylo poznat, že je poškozený. V chatě bylo ještě hůř než v tom bytě. Tam mě hrála alespoň ta malá Ráchel. Chata byla dlouho neobývaná, soudě podle tučných pavouků vyčkávajících v rozích. Sflákaná byla z nějakého papundecku a nehoblovaných prken. Další důkaz o bídné úrovni místních řemeslníků.

Noc jsem přečkal v klidu, pavouci o mě nejevili žádný zájem, ba právě naopak, vypadalo to, jako by se spíše stáhli hlouběji do svých koutů.

Zůstal jsem tam tři dny a dal se trochu do pořádku. V noci jsem našel dovedně ukrytý sklep na zahradě, kde byly schovány brambory a nějaká zelenina. Z vedlejší zahrady jsem ukradl králíka a syrového ho slupnul. Chutnal nevalně, ale svůj účel splnil, doplnil jsem si ztracené síly a mohl tak doufat, že se odsud dostanu v pořádku. Rozhodl jsem se totiž, že už žádnou zakázku dohadovat nebudu a že z téhle posrané země vypadnu. Vyčistil jsem obě pistole a po poledni vyrazil drze na nádraží.

To se hemžilo policajty a špehy v civilu. Každý si každého nedůvěřivě prohlížel a co chvíli někoho odváděli na podrobnější identifikaci. Tam si nešťastník pobyl i týden nebo dva, aniž by mohl někom dát zprávu, kde se nachází nebo co se s ním stalo. Kdo měl smůlu, nebo nedovedl objasnit proč tu je a kam jede, putoval do koncentráku. „Vaše dokumenty, pane!“ Vybídnul mě voják stojící u dveří na nádraží.

„Tady.“ Podal jsem mu skvěle padělané doklady z polského podzemí. Jediné, co Poláci mistrně ovládají, jsou podvody a zlodějna. Mile jsem se na poručíka Wehrmachtu usmál. Podezřívavě si mne prohlížel a pak se zeptal:

„Kam cestujete?“

„Do Gdaňsku, za bratrancem. Má svatbu...“

„A kde máte pro něho dárky?“ Vyzvídal voják. Na to jsem nepomyslel, ale zase jsem rychle zalhal:

„Už před měsícem jsem mu koupil svetr a ten je schovaný u jednoho kamaráda, co bydlí poblíž.“ Mrknul jsem na něho spiklenecky. „Bude mít radost.“ Dodal jsem. Voják nesdílel můj humor a když viděl tu frontu, co se za mnou mezitím nakupila, odmávl mě a začal se vyptávat dalšího.

Vykročil jsem do nádražní haly. Okamžitě mě začalo monitorovat několik lelkujících chlápků i žen, kteří dělali, že čekají na vlak. Namířil jsem si to drze do jednoho takového chumlu „cestujících“. Usadil jsem se na lavičce a civěl na tabuli s odjezdy vlaků.

„Kam cestujete, pane?“ Otázala se mě jedna vyžilá kurva, která se nově rekrutovala na udavačku.

„Do Gdaňsku.“ Odpověděl jsem. Nejdůležitější je lhát pořád stejně, jakmile někomu začnete něco tvrdit, musíte v tom pokračovat, děj se co děj.

„Ale odsud nic do Gdaňsku nejede...“ Mile se na mne usmála.

„Budu muset přestupovat, to vím. Je těžká doba.“ Kurva mě ale nenechávala na pokoji. Ostatní z jejího hloučku se pomalu rozcházeli k dalším nově příchozím lidem a navazovali s nimi rozhovor.

„Věděla bych, jak byste se tam dostal přímo.“ Udělala na mne oči.

„Já raději pojedu vlakem.“

„Ale to tam pojedete týden, takhle vám cesta bude trvat maximálně dva dny.“ Naléhala.

„A je to bezpečné, rozumíte, žádné kontroly...“ Spiklenecky na mne mrkla.

„Nevím o čem to hovoříte, ale támhle jsou vojáci, tak mě přestaňte otravovat!“ Zvýšil jsem pomalu hlas. Kurva se zvedla a odkráčela pryč.

„Svině jedna.“ Oddychl jsem si, ale ne na dlouho. V minutě byl u mne nějaký malý kulatý chlapík, byl zpocený a jeho tlusté kulaté obroučky hovořily o tom, že je to intelektuál.

„Měl jste štěstí, to byla provokatérka.“ Špitl mi do ucha a významně se na mne usmál.

„Na mne to zkoušela taky. Doktor Malowski.“ Představil se.

„Verner, těší mne.“ Podal jsem mu ruku. „Doktor“ ji stisknul, chvíli podržel a zkoumal jestli necuknu. Dělal se mi z něho špatně, ale musel jsem to vydržet, přemýšlel jsem rovněž, co donutí člověka, aby se takhle choval.

„Dneska je těžká doba, lidé si musí pomáhat. Zvláště poté, co tu máme...“ A kývnul směrem k německým vojákům.

„Mě Němci nevadí a jestli nepřestanete s těmi řečmi, tak vás puđu nahlásit!“

„Doktůrek“ jen smeknul klobouk a rychle odešel. Dál mě už nikdo neotravoval. Po chvíli jsem zahlídnul tu děvku, co mě zkoušela, jak pomáhá odvádět nějakého mladíka. Brečel.

Počkal jsem na vlak, který měl asi tři hodiny zpoždění a vylezl na perón. Tam mě požádalo další podezřelé individuum o oheň a když jsem mu řekl, že nemám, protože

nekouřím, tak se mne optal, proč nekouřím. Nejráději bych mu zakroutil krkem, ale ta spousta lidí, kde každý hlídal každého... No, prostě do vlaku jsem nastoupil totálně namíchnutý.

„Zkurvená země.“ Utrousil jsem, když jsem se usadil na lavici. Byl jsem tam s nějakou šmelinářskou rodinkou. Jednalo se o dvě tlusté ženské a čtyři haranty. Všichni působili dost blahobytně, teda na Poláky...

Děti dělaly děsný kravál a ty ženské se je ani nenamáhaly okřiknout. Několikrát po mně šláply a já je měl sto chutí vyhodit z okna. Uvnitř jsem se vařil. Výhodu to mělo ale tu, že nás cestou alespoň nikdo neotravoval. Z vedlejšího kupé vyvedli plačícího pána na nástupiště. Tlustší paní pořád něco ukusovala zpod novin a nepřátelsky se po mně dívala. V kupé voněla slanina a když tam přistoupil vyhublý průvodčí, který měl za zády dva vojáky, jenom zamžikal. Rychle zkontroloval lístky a vypadnul.

Venku přšelo, vlak drkotal po špatně spasovaných kolejích a já dumal, co si počít až dojedu do Gdaňsku. Byl jsem pevně rozhodnut, že z téhle proklaté země odjedu pryč.

XXXXX

Přestupovat jsem musel v Dzialdowu, to je jedna malá nevzhledná díra na severu Polska. Na druhé koleji vypravovali vlak na východní frontu, který byl plný německých vojáků.

„Je nejvyšší čas, aby se ti bolševici zastavili.“ Nadhodil směrem ke mně nějaký chlapík v šedivém vaťáku. Pokýval jsem hlavou.

„Kam jedete?“ Zeptal se.

Do Gdaňsku.“ Odpovídal jsem už po desáté. Nástupiště se začalo podivně vyprazdňovat.

„Jestli se rudí nezastaví teď, tak je s námi amen...“ Poznamenal chlap. Nevěděl jsem, jak na to reagovat, v jeho slovech byla znát rezignace, ale i autorita. Jako by říkal něco o čem je naprosto přesvědčen.

„Nechtěl byste těm vojákům pomoci?“ Otočil se na mne. Jeho oči mne probodávali skrz naskrz.

„No, víte... pracuji v jedné firmě, která dodává důležité součástky pro lodní průmysl...“

„Pane Vernere...“ Usmál se na mne chlapík. Jeho křivý úsměv prozrazoval, že ví o mé identitě víc než dost. Všiml jsem si, že se na perónu pohybuje mimořádně mnoho vojáků se samopaly, kteří kolem nás nenápadně utvořili kruh. „... rádi bychom využili vašich služeb.“

Udiveně jsem se na něho podíval.

„Jsem major Konrad Kreibitz, Abwehr, vojenská rozvědka. Máte mimořádné schopnosti, zajímáte nás.“

„Jak... jak o mě víte?“ Zeptal jsem se zcela překvapen. Major se zasmál.

„Víme toho dost, to vaše pitomé zlato dostanete, nebojte a můžete ho mít ještě víc...“

„Když?“

„Když nám pomůžete proti bolševikům.“ Suše odpověděl major. „Uděláme z vás boháče.“ Dodal.

„A pak mrtvolu.“ Kontroval jsem.

„Pane Vernere, z vás udělat mrtvolu by bylo nesmírně těžké...“ Pak se otočil na okolo stojící vojáky a dodal: „I když neříkám, že by to nešlo...“

„Co ode mně chcete?“ Zeptal jsem se.

„Spolupráci.“

„Jakou?“

„Povedete speciální komando, které bude nasazeno na nejohroženějším úseku fronty. Rádi bychom koupili vaše služby, řekněme, na půl roku.“ Nabídka se mi vůbec nelíbila, ale když jsem viděl ty vojáky kolem a jejich odhodlané obličejy... byl jsem si jistý, že kdybych řekl ne, tak bych asi nedopadl nejlíp. Nechtělo se mi ale vláčet se blátem, navíc s nějakými dalšími lidmi.

„Váš nápad se mi majore vůbec nelíbí.“ Major pokýval hlavou.

„Nedivím se vám.“ Přikývl. Zase jsem se na něho udiveně podíval. „Ale jako bonus dostanete do rukou člověka, který vás zradil.“ A pokynul rukou. Z jedné boudy, která byla přilepená k rozpadající se nádražní budově přivlekli malého shrbeného človíčka.

„Prodromu!“ Zahrozil jsem. Kypřan se na mne díval svýma bázlivýma očima.

„Klid, pane Vernere, dostanete ho, budete si s ním moci dělat co budete chtít, ale...“ Postoupil jsem o krok dopředu. Odpovědí mi bylo natažení závěrů od samopalů.

„To bych vám neradil...“ Upozornil mě major. „Pojďme si o tom promluvit do tepla.“ Vyzval mě a promnul si ruce. „Jsem si jistý, že to pro vás bude spíše povyražení.“

Cynicky se zasmál major. Upřeně jsem si ho prohlídl. Byl to určitě zkušený voják, jeho mladá, ale přesto už vráskami pokrytá tvář byla stažena do pořouchlého šklebu.

„No, mohl bych jednou udělat dobrý skutek...“ Přisvědčil jsem.

„Který bude navíc bohatě oceněn...“ Dál si mnul ruce major. V tu chvíli vypadal spíše jako žid, který prodal svoji starou tetičku do otroctví. Pokýval jsem hlavou.

Major mi pokynul a my se odebrali do nádražní čekárny.

Bylo tam teplo.

Posadil jsem se na dřevěnou vrzající židli a úkosem jsem pozoroval Kypřana.

V místnosti bylo ještě deset dalších vojáků a důstojníků.

„Odvést!“ Zavelel Kreibitz. Dva desátníci se zvedli, popadli milého Žida za podpaží a vyvedli z čekárny. Major rozbalil mapu.

„My jsme tady.“ Bodl prstem do mapy. Naklonil jsem se nad mapu a pokýval hlavou.

„Rusové jsou zde.“ Opsal kruh o šíři půl metru. „Potřebujeme narušit jejich velitelské kádry, mají nadmíru schopného plukovníka, Komarenko se jmenuje. Velí tankovému pluku, který se nezadržitelně žene vpřed. Válčí dost neobvyklým a nekonvenčním způsobem: rychlé výpady, bleskové úhybné manévry, naši velitelé jsou z něho dost nervózní... Potřebujeme ho najít a zničit, v jeho jednotce je taky dost našich Tygrů.

Těmi útočí jako první. Všechno to dost mate, nevíme kde k nim přišel. Podařilo se nám jeden z nich získat, když jim zapadl do bažiny a my ho vytáhli. Nemíním vás zatěžovat detailama, ale ten tank měl kompletní ruský vybavení a sériová čísla na podvozku a na motoru... divný.“ Major si drbal hlavu, celá věc mu asi nedávala spát. Mě ty jejich hrátky nebavily a nemínil jsem se jich zúčastnit, tedy, alespoň ne moc dlouho.

„Co ode mne chcete?“ Přerušil jsem majorovu řeč.

„Najít a zabít Komarenka a tu jeho rudou bandu taky.“ Odpověděl věcně major.

„Jak ho mám najít?“ Zeptal jsem se.

„Budete mít od nás detailní informace, kde zase zaútočil. Vyšlem vás tam a spolu s vámi pojedou tři naši nejlepší lidé, všichni umějí bezvadně rusky. Ale nejdříve...“ Odkášlal si major. „...bych vám chtěl udělat jedno malé přivítání...na důkaz dobré spolupráce...“ Mávnul rukou. Na to odešli všichni z čekárny a dovnitř vešli dvě, asi desetileté děti. Kluk a holka. Měli a sobě hnědé deky. Na další majorův pokyn je spustili na zem. Byly nahé. Kreibitz se na mne podíval.

„Spokojen?“

„Ujdou.“ Ohodnotil jsem obě vyzábliny.

„Nechám vás tu o samotě a tak za tři...“

„Čtyři hodiny. A dotáhněte sem nějaký žrádlo, jsou hubený jak vyžle.“

„Jistě.“ Zakýval hlavou major a rychle odešel.

Obě byly moc sladký...

Po té duchovní vzpruze jsem se dal do plánování s majorem. Ten se ukázal jako vynikající stratég. Měl obdivuhodný přehled o ruské mentalitě a o poměrech, které panují na druhé straně fronty.

„Plukovník Komarenko těmto zákonitostem ale nepodléhá.“ Bouchnul našťvaně rukou do stolu. „Naštěstí ruská generalita je zkosnatělá a než se úspěchy toho plukovníka dostanou někam vejš, tak to bude chvíli trvat. Kdyby si toho ovšem někdo nahoře všiml, nebo kdyby si ho pod svá křídla vzal nějaký velitel frontu... tak jsou do roka v Berlíně. Musíte ho zabít!“

„Musím?“ Podivil jsem se.

„Žádám vás o to...“ Pokorně dodal major. Do místnosti vtrhnul nějaký rotný.

„Pane majore, generál Ulrich hlásí průlom severně od Smolenska. Je to hrozně nepřehledný! Říkají, že je napadly jejich vlastní tanky a“

„Komarenko!“ Vykřikl major. „Chci okamžitě zprávu o situaci! Hned!“ Křikl na rotnýho. Ten jen zakýval hlavou a zmizel.

„Teď je to na vás, pane Vernere... Pomůžete nám?“ V jeho hlase byla znát prosba, ale i obavy. Upřeně jsem se mu podíval do očí, chvíli to vydržel, ale pak je sklopil.

„Dobrá.“

„Super! Zařídím pro Vás a Vaše muže Storcha, dopraví vás do blízkosti toho Rusa. Použijte jakýkoliv prostředků.“

„Jaký budu mít k dispozici zbraně?“ Zeptal jsem se.

„Granáty, každý z mužů ponese dvě pancéřové pěsti, samopaly...“

„A s tím máme jít proti celému pluku?“

„Jsem si jistý, že vaše schopnosti...“

„Moje schopnosti jsou jedna věc a realita je věc druhá!“

„Vím, ale budete za to královsky zaplacen, uvědomte si, že pokud nezastavíme Komarenka, tak Rusové vyltnou do Evropy a...“

„A co? Probudili jste medvěda a já ho mám zabít? Holejma rukama?“

„Prosím.“ Sklonil hlavu Kreibitz. Měl jsem sto chutí se na to vykašlat, ale major mi byl nějakým způsobem sympatický a lákalo mě i další dobrodružství, zvláště potom, co přislíbil bohatou odměnu.

„Dobrá, kdy poletíme a kdy uvidím své lidi?“

„Letadlo je tu za dvě, maximálně tři hodiny, do té doby nafasujete potřebnou výzbroj. Pro vaše lidi jsem už poslal, čekají vedle.“ Odpověděl nadšeně major.

„Tak se na ně deme podívat.“ Vstal jsem a vydal se s majorem do druhé místnosti. Ve dveřích jsme se srazili s rotným, nesl majorovi zprávu. Kreibitz se do ní krátce podíval, pokýval hlavou a řekl:

„Není nejmenší pochyb, je to Komarenko! Píšou zde, že napáchal obrovské škody a generálům vpadla do boku armáda generála Timošenka. Šlo asi o plánovanou souhru, Rusové se začínají učit, doteďka Komarenko podnikal útoky bez podpory, takže jsme se z jeho akcí poměrně rychle vzpamatovali. Tohle je novinka...“ Majorovi na čele vystupoval pot a jeho hlas byl přiškrcený. Pak se na mne tázavě podíval. Pokrčil jsem rameny a řekl:

„Tak jdeme?“ Na majorově tváři se objevil úsměv. Přikývl a otevřel dveře do druhé místnosti. Tam na židlích seděla tři individua. První z nich byl hromotluk s jizvou na tváři, druhý vyhublý dlouhán s jasně kulatým slovanským obličejem a třetí mladíček s popelavou pletí.

„Pánové.“ Zvolal major. Všichni tři se zvedli do ležérního postoje. „Tohle je váš velitel, plukovník Verner!“ Tázavě jsem se na majora podíval. Ten na sobě nedával nic znát a pokračoval: „Od teďka mu podléháte, jeho rozkaz je pro vás absolutně závazný.“ Hromotluk si mě nevraživě prohlížel, jeho masité rty se pitvořily do pitomého úsměvu. Toho budu muset zkrotit jako prvního. „Váš úkol...“ Major zvýšil hlas. „... bude zastavit řádění plukovníka Komarenka. Dostali jsme zprávu, že je sedmsetdvacet kilometrů východně od nás, u města Semenovo. Dlouhán čuměl do blba a zdálo se, že majora vůbec nevnímá. „Budete sami, nikdo vám nepomůže, je to tajná akce...“ Dál pokračoval Kreibitz. „... ale vás nesmí nic zastavit! Nic! Je to vaše povinnost k Říši a povinnost k Vůdci!“ Hromotluk si odpliv na podlahu, ale major to přešel, jako by nic neviděl a dál apeloval na naše svědomí. Mladíček se rejpal v nehtech a Dlouhán se šťoural v nose. Když major skončil, vzal jsem si ho stranou.

„Co to je za bandu?!“

„Ujišťuji vás, že to jsou mí nejlepší muži.“

„Tohle? Já sem si vojáky představoval jinak...“ Divil jsem se.

„Jsou z divize Brandenburg, elita. Na první pohled by se mohlo zdát, že... ale nebojte se, udělají všechno pro úspěch akce.“ Zaručoval se major. Nad hlavou jsme slyšeli zvuk prolétavajícího letadla.

„Storch! Musíme fasovat!“ Pak je rychle zvednul ze země, Mladíček se na mě poprvé podíval, jeho vodnaté oči nebyly moc příjemné. Divný.

Odebrali jsme se ke skladům a tam dostali zimní výbavu a pořádné batohy. Do něj jsem nacpal asi padesát granátů a nějaký zásobníky. Skladník na to nechápavě koukal, ale nic neřekl. Když jsem pak ranec jakoby nic hodil na záda, vyvalil oči ještě víc. Přes rameno jsem si pověsil samopal a do kapes a pouzder nacpal několik zásobníků. Pistoli jsem měl od toho gestapáka, jen jsem si do ní vzal několik plných zásobníků. Chlapi vedle nafasovali Panzerfausty a samopaly. Major nás pobízel rychle dál.

„Musíme si pospíšet. Přistanete na opačný straně fronty, musíte to stihnout, než se začne stmívat!“

Došli jsme na louku za silnicí, kde stálo letadélko. Byl to malý hornoplošník. Nechtělo se mi věřit, že nás to může unést. Byli jsme přecpáni zbraněmi, ale major nás hnal dál. Pilot nahodil vrtuli, chvíli na sebe s majorem něco křičeli a pak pilot našťvaně zabouchl okénko. My se mezitím nasoukali do úzkého prostoru Storcha. Hromotluk se na mě

tlačil z boku a do zad mě píchaly pancéřové pěsti od Dlouhána. V letadle byl hrozný hluk a foukalo sem.

Líbilo se mi tam.

Pilot začal pojíždět po louce a stočil letadlo proti vysokým topolům. Zamračil jsem se, dělilo nás od nich asi tři sta metrů.

„To nemůže stihnout!“ Nadhodil jsem k Hromotlukovi, ten se jen pobaveně usmál a plivnul na zem. „Shodou okolností“ mi jeho slina dopadla na botu. Když to zpozoroval rozchechtal se na celé kolo, že na chvíli byl hlasitější než motor Storch. Pilot se zmateně otočil.

Letadlo se rozeběhlo po louce. Nacpal jsem se ke dveřím, protože jsem tušil, že se na tak krátkém úseku nezvedne. Když už jsem chtěl dveře otevřít a vypadnout, stalo se něco, co jsem nečekal. Z boku letadla vyšlehly plameny a letadlo vyletělo k obloze. Řev a smrad vletěly s novou intenzitou do kabiny, smích Hromotluka měl co dělat, aby se tomu alespoň vyrovnal. Až nyní jsem si uvědomil co způsobilo náš rychlý start: byly to přídatné rakety, které byly nainstalovány na boku a pod křídly letounu. Po zhruba třiceti sekundách vyhořely a my se řítily směrem k ruské frontě. Storch letěl obdivuhodně rychle. Pilot měl co dělat, aby kompenzoval poryvy podzimmích větrů. Na podlaze jsem viděl zaschlé zbytky vyzvracených obědů našich předchůdců. Rozhlédl jsem se po ostatních. Hromotluk čuměl z okýnka a přiblíže se usmíval. Dlouhán brousil nůž a Mladiček na mě civěl svýma vodnatýma očima. Vůbec mu nevadilo, že se mu taky dívám do očí. Po pěti minutách mě to přestalo bavit a čuměl jsem jinam.

Hromotluk si dal svojí botu na mé stehno. Odkopnul jsem mu ji ale hned jsem měl pod krkem Dlouhánův nůž.

„Sráči!“ Pošeptal mi Hromotluk do ucha a Dlouhán zatlačil nožem víc na můj krk. Vařil jsem se vzteky a byl jsem rozhodnut, že to nenechám bez potrestání. Tohle ještě nikomu neprošlo...

XXXXX

Letadlo sebou po dvou hodinách letu plácló na rozmoklou zem. Kola se zabořila z půli do země a my jsme byli několikrát vyhozeni do výšky. Měl jsem naraženou hlavu, ale mí kumpáni na tom byli obdivuhodně dobře.

Pilot na nás řval ať vypadneme, že na šesti hodinách zahlédl ruskou kolonu náklad'áků. Vyprdelili jsme se z toho hrůzného prostředku a já spadnul obličejem do bláta. Ostatní se vesele rozesmáli.

Byl jsem rozhodnut dát jim lekci. Počkal jsem až letadlo zmizí za obzorem, otočil jsem se a koukám, že všichni tři na mne míří samopaly. Hromotluk se na mne cynicky usmíval.

„Svlíknout!“ Zavelel.

„Co?“ Vypravil jsem ze sebe. Dlouhán mě střelil pod nohy. „Dělej!“ Pobídnul mě. Přimhouřil jsem oči.

„Vy nevíte s kým máte tu čest...“ Zahrozil jsem. V dáli jsem uslyšel podezřelý zvuk. Plácnul jsem sebou do bláta, to ostatní zase rozesmálo. O vteřinu později byli i oni na zemi a ryli svými obličejmi hluboko v měkkém blátíčku. Kolem nás dopadaly granáty z minometů.

„Pryč!“ Zavelel Mladíček. Hromotluk mě popadnul za límec a táhnul. Odstrčil jsem ho a sám běžel k lesu. Všude okolo létaly gejíry bahna. Prohnal jsem se se svým batohem kolem nich jak žízňivá čára a zalezl do lesa. Strhnul jsem ze zad batoh a jen s Mauserem a nožem se rozběhnul k místu, kde jsem tušil tu minometnou rotu. Našel jsem ji poměrně rychle, vlítnul jsem mezi ně a nadělal z nich fašírku. Neměli šanci. Pravdou je, že jsem dostal pár do břicha a taky mě lehce líznul jeden ruční granát, ale vyvztekal jsem se na nich. Pak jsem oběhl dva širší okruhy a podřízl dva prevíty, kteří se snažili schovat. Prohlížel jsem si místo jatek, po chvíli na mýtinu přišla i má trojka. Byl jsem zvědavý na jejich reakci, ale neudělalo to na ně žádný dojem. Hromotluk hodil můj batoh do té největší kaluže a civěl pohrdavě na mne.

Mladíček určil azimut a ostatní se za ním vydali. Šel jsem v jejich stopách a připadal si jak páté kolo u vozu. Myslel jsem, že budou šokováni, jak mohl normální člověk zabít tolik nepřátel, ale nezaznamenal jsem žádnou reakci.

Šli jsme blátivou úvozovou cestou. Vpředu šel Hromotluk a za ním Dlouhán, oba číhavě prohlíželi okolní mlázi. Museli jsme postupovat rychle od minometčíků, protože se tam co nevidět někdo vypraví, aby zjistil co se děje.

XXXXX

Postupovali jsme na jih. Nikdo nemluvil, rychle se stmívalo a Mladíček zavelel zastavit. Dlouhán s Hromotlukem sundali bágly a rozutekli se po okolí zjistit, zda nemáme nějakého souseda.

Mladíček si sednul na bágl a pojídal nějakou konzervu. Čuměl na mne. Dost mě to znervózňovalo, nesetkal jsem se ještě nikdy s takovými lidmi. Je pravdou, že válka plodí všelijaké týpky, ale tohle bylo i tak dost mimořádné.

Po deseti minutách se vrátili ti dva a začali pojídat své zásoby. Oheň nikdo nerozdělával. Navzájem jsme se pozorovali.

Hromotluk hlasitě mlaskal a Dlouhán se šťoural svým nožem nesmyslně v zemi.

Najednou sebou trhnul, rukou zajel do hlíny a vytáhl za ocásek myš. Pískala. Položil ji na pařez a useknul ji hlavičku a nožičky, pak si ji obřadně strčil do pusy a polknul. Přiblíble se na mne usmál. Poslal jsem mu vzdušný polibek a pak si krknul. Dlouhán se zarazil a hodil po mně nůž, uhnul jsem, nůž se zasekl do stromu o který jsem byl opřen. Vyskočil jsem, Dlouhán taky.

„Dost!“ Zavelel Mladíček a Hromotluk se rozchechtal. Stáli jsme tam naproti sobě jak dva kohouti. Mladíček si čistil kudlou nehty a řekl:

„První hlídku si bere Otto.“ Ukázal na Hromotluka. „Pak ty.“ Ukázal prstem na mně.

„Já tě vystřídám, po mně půjde Zikmund.“ Kývnul směrem k Dlouhánovi. Na to se zachumlal do svého zimního pláště a okamžitě usnul. Hromotluk alias Otto vstal, uchechtl se a šel si stoupnout se samopalem k velkému dubu. My s Dlouhánem jsme na sebe stále civěli, ale on se pak rozhodl, že půjde spát a lehnul si vedle Mladíčka. Byl jsem našťvaný, že to opět vyšumělo do prázdna. Teď už by byl klid. Musel jsem si počkat na vhodnější příležitost.

Hlídka proběhla celkem v pohodě, jen v dálce bylo slyšet těžké dělostřelectvo a dvakrát nad námi přelétlo letadlo.

Ráno jsme se v pět hodin sbalili a vydali se dál na jihovýchod. Kolem byla jinovatka a listí se lepilo na boty. Bylo vlhko a ostatní se choulili do svých pláštíků. Mně bylo celkem příjemně a taky jsem to dával najevo. Šel jsem jen v lehké bundě a navíc rozepnutý. Nikdo si toho ale nevšímal. Panovalo ticho, mí společníci byli nemluvní lidé.

Po deseti minutách Mladíček, který šel vepředu zvednul ruku. Měl ji sevřenou v pěst. Taky jsem cítil smrad z nafty a oleje, ale nevěděl jsem, jestli to nejsou nějaké zbytky rozstřílené techniky, které tu a tam vyčuhovaly z břížek.

Zastavili jsme se.

Dlouhán se okamžitě pustil na průzkum. Stáli jsme příkrčení v mlázi a vyčkávali jeho návratu. Po chvíli se vrátil a něco pošeptal Mladíčkově do ucha. Ten na nás udělal nějaké gesta prsty, pak rukou zakroužil ve vzduchu a otočil se k Dlouhánovi. Pochopil jsem akorát to, že zřejmě budem někoho obkličovat. Nějakou dobu tam spolu debatili a pak Dlouhán i s báglem zmizel v roští. Po pěti minutách čekání vydal Mladíček povel k další chůzi. Šel jsem se samopalem a prohledával svůj sektor. Vedle mně šel Hromotluk a před námi Mladíček. Hromotluk pak do mě strčil a ukázal mi, abych šel doleva. Jeho tvář byl napjatá do soustředěné grimasy.

Slyšeli jsme nějaký hluk, jako by někdo mlátil kladivem do plechu. Pak jsem uviděl před sebou cestu a na ní dvě vozidla. Jednalo se o gazík a o menší nákladáček. Na silnici stál nějaký vyšší důstojník a tvářil se netrpělivě. Sundal jsem si ze zad batoh a se samopalem se začal plížit k silnici. Vpravo ode mne, asi třicet metrů, jsem cítil Hromotluka. Mladíčka jsem neviděl. Přiblížili jsme se na dvacet metrů k silnici. Teď přišel nejobtížnější úsek. Bylo to vysoké mlázi, které jsme museli překonat a pak pět metrů vysekaného křoví.

Čekal jsem.

Seděl jsem připraven na kraji toho vysokého mlázi. Hromotlukovi se nějakým záhadným způsobem podařilo přes mlázi dostat, aniž by se pohnula jediná větvička. Pak jsem na silnici zaznamenal čísi pohyb. Jeden z vojáků se složil na zem. To byl signál. Odrazil jsem se a přeskočil mlázi. Dopadl jsem doprostřed cesty mezi dva vojáky, co právě vyskakovali z nákladáku. Jednomu jsem pažbou samopalu rozbil hlavu a druhého jsem nabral kolenem. Zezadu se ozvala střelba, to Hromotluk se řítí na gazík a rozstřílel na cucky osádku tísňící se za špinavými okny. V tom momentě mě někdo kopnul do obličeje a zároveň se ozvala střelba, natáhl jsem se jak široký, tak dlouhý na cestu a ucítil jsem prudkou bolest v ledvinách. Pak nastalo ticho, slyšel jsem někoho, jak hovoří rusky. Odplazil jsem se pod nákladák, blbě jsem viděl, ale bolest v ledvině pomalu ustupovala. Kolem mě chodili vojáci z mé skupiny, zdálo se, že vzduch je čistý. Najednou mě popadla čísi silná ruka za kotník a vytáhla mě z pod vozu.

„Copak se tu schováváš, skokane?“ Byl to Hromotluk. „Už je po boji.“ Rozhlídnul jsem se kolem sebe a uviděl Mladíčka, jak je v družném rozhovoru s nějakým ruským plukovníkem.

„Co je tohle?“ Ukázal jsem na ty dva.

„To jsou starý kamarádi...“ Vysvětlil mi Hromotluk. Oba se na mně podívali.

Plukovník se mračil. Něco si s Mladíčkem mezi sebou povídali. Plukovníkovi se zřejmě nelíbila moje přítomnost.

„Prý tě střelil do zad, jak to že žiješ?“ Poprvé na mne promluvil Mladíček.

„Cože? Von do mě střelil?!“ Nakročil jsem směrem k plukovníkovi.

„Klid, mladej!“ Chytil mě za límec Hromotluk. Vztekle jsem se mu vysmekl. Plukovník byl asi padesátiletý pupkáč, byl arogantní a táhla z něj vodka. Mladíček mi nadzdvihl bundu.

„Nic tam nemá, Sergeji Ivánoviči.“

„Có?“ Podivil se Rusák. „Napálil jsem ho ze dvou metrů!“ Mladíček pokrčil rameny.

„To nebudem teďka řešit. Jaké jsou poslední zprávy o Komarenkovi?“ Plukovník se na mě zase zamračil a otočil se na Mladíčka.

Bavili se mezi sebou rusky, takže jsem jim moc nerozuměl, protože, když jsem byl naposled v Rusku... to už je dávno. Vydedukoval jsem jen to, že plukovník je Mladíčkův placený špicl.

Vůbec jsem nechápal, jak se takové dvě odlišné osobnosti mohly dát dohromady. Zřejmě to ale oběma stranám přinášelo užitek. Po půl hodině si potřásli rukama, Hromotluk dal plukovníkovi pěstí, aby měl nějaké alibi a Rusák nasedl do prostříleného gázu a odjel po lesní cestě pryč.

Mladíček určil nový azimut a my vyrazili dál. Nikdo nic neříkal, nikdo se na nic neptal, byl jsem zvědavý, jak je Komarenko daleko, ale musel jsem s nimi hrát tuto hru dál. Plahočili jsme se fádňi ruskou krajinou, kde březové háje střídaly háje javorů. Jednou jsme narazili na schované civilisty. Obešli jsme je velikým obloukem, byly tam i nějaké děti, ale na hrátky jsem musel zapomenout, chtěl jsem to mít už z krku a byl jsem zvědavý na zlato, co slíbil Kreibitz.

XXXXX

Po dvou dnech, když už jsme byli hluboko v ruském týlu jsme narazili na jednoho regulovčika. Dlouhán a jeho dlouhý nůž ho vyslechli. Dozvěděli jsme se, že Komarenko tudy před pár dny projel a že měl namířeno do centrálního skladu v Tišinu. To bylo patnáct kilometrů od nás.

Pochodovali jsme v noci, abychom ráno byli na místě. Blbé bylo, že začalo sněžit a byly vidět naše stopy. Dlouhán, který šel jako poslední, měl na báglu připevněnou dlouhou bukovou větev a improvizovaně zametal naše stopy. Byla neskutečná zima, teda soudě podle toho, jak se všichni choulili do svých kabátů. Mě se šlo dobře, jen jsem se těšil až trochu vyprázdním batoh.

XXXXX

„Jak to že nic nežereš?“ Optal se mě Hromotluk na poslední zastávce. Byli jsme zrovna schováni v jednom pobořeném baráku, vedle Dlouhán vyslychal jednoho kapitána, kterého jsem odchytnul minulou noc. Druhý den mu však došla fantazie a požádal Mladíčka o pomoc, kapitán byl zřejmě nějaký tuhý.

„Žeru, ale to ty zrovna chrápeš!“ Odbyl jsem ho.

„Ty seš mi nějaký divnej.“

„To jsme všichni.“

„Jo, ale ty se mi vůbec nelíbíš, seš divnej.“ Dál opakoval Hromotluk.

„Dyť ti povídám, že to jsme všichni.“ Hromotluk se šťoural v konzervě o pokyvoval hlavou. Mezitím Dlouhán s Mladíčkem přišli k nám. Byli od krve.

„Nechce mluvit. Řekl jen to, že je z Komarenkova pluku. Parchant. Tos měl docela štěstí...“ Spustil Mladíček. Pokýval jsem hlavou a řekl:

„Můžu ho vyslechnout...“ Mladíček se pohrdavě usmál.

„Prosím, ale pochybuju, že budeš mít štěstí.“ Vstal jsem a vydal se za kapitánem. Byl pěkně rozdělanej. Na několika místech byl ovázaný obvazy, aby nevykrvácel. Po celém těle měl spáleniny a jeho varlata byla úplně na kaši. Vyjeveně na mě civěl a třásl se po celém těle.

Usmál jsem se.

Kapitán se mimovolně pomočil. Pohodlně jsem se usadil naproti němu.

„Tak povídej.“ Vyzval jsem ho.

„Něžeknu, nic nežeknu.“ Kapitánovi chyběly zuby.

„Tak to je dobře, alespoň si to spolu užijem. Dlouho už jsem nevošukal tak pěknýho chlapa.“ A začal jsem si rozepínat poklopec.

„Né!“

„Ploč ně?“ Imitoval jsem jeho špatnou výslovnost. „Zašukáš si a pak umřeš. Ale koukám, že nemáš zuby, tak to mi ho pěkně vykouříš. Měsíc jsem se nemyl“

„Na jižním předměstí.“ Šišlal kapitán.

„Na jižním?“ Zopakoval jsem.

„Áno.“ Přisvědčil.

„Kde přesně?“

„Ža toválňou u žeky, je t'am ježelo.“

„Výborně, já se tam teď budu podívat, není to daleko. Až se vrátím, tak si spolu bud' zašukáme, nebo tě rychle zabiju. Jó?“

„Puštit!“ Prosil kapitán.

„Puštit?“ Zopakoval jsem. „No, když mi ještě řekneš, kde jsou stráže a kudy na něj, tak máš mé slovo.“

„Žeknu.“ Přikývl kapitán. „Štáže šou u moštu a pak u boudi, má na šobě velikou bíou pěťku. Moč še nechodí, pši nejšou. Jiňak nič, akolát mezi komíni jsou mini a eště u lokomotívi šou mini.“

„Dobže. Já se tam budu podívat a až se vrátím a bude to jak si říkal, tak tě pustím. Jó?“

„Jo.“ Prost'áček, pomyslel jsem si. Vstal jsem a šel jsem k kumpánům. Už jako vojáci nevypadali, spíš jako nějací zběhové. Mladíček na mě kývnul.

„Je na jižním předměstí. Řekl mi, kde jsou miny a kde stráže. Prý tam nejsou psi.

Uvidíme. Půjdu se tam podívat, až se vrátím, tak bysme se tam vydali společně.“

Mladíček rozvázně pokýval hlavou.

„Jo.“ Řekl. Vzal jsem si samopal, Mausera a pár granátů a vydal se na výzvědy. Nikdo nic neřekl, jen Dlouhán mi připadal nějaký našťvaný.

XXXXX

Vymotal jsem se ven a pod ochranou tmy se vydal na jih města. Cestou jsem potkal pár ožralých vojáků. Jednoho jsem chytnul, svlíknul z něj kabát a když dostal pár facek, tak potvrdil to, co řekl kapitán. Komarenko se skutečně nacházel na jižním, kousek od jezera. Tišino bylo hrozná díra, bylo to tu horší než v Polsku. Fronta se tu přehnala několikrát tam a zpět. Všude byly krátery od granátů a tu a tam vyčuhoval drát ze země.

Bylo tu i několik žebrajících dětí a pár děvčat postávalo opřených o zeď. Byly to ale vyhublé špindíry a neměl jsem na ně náladu.

Po půl hodině chůze jsem konečně uviděl továrnu a jezero. Přestože komíny byly na půl ustřelené, tak se z nich kouřilo. Všude bylo plno lidí a já se nenápadně protáhl až k bráně. Popadnul jsem nějakou prázdnou bednu a prošel strážným přímo pod nosem. Nikdo po mně nic nechtěl.

Komarenkovo stanoviště nebylo nic jiného, než ubohé dřevěné baráky a pár stanů, vzadu byl ještě autopark a nějaké dílny. Jeden z baráků byl větší a dobře udržovaný. Zamířil jsem tam. Uvnitř se svítilo. Nakoukl jsem dovnitř. Spatřil jsem nějaké důstojníky, byl mezi nimi i malý tlustý plukovník s řídkým knírkem, který vyskakoval co chvíli třicet centimetrů nad podlahu. Asi o něčem živě debatovali. Byl tam taky jeden generál a spousta majorů.

„Kam deš s tou bednou, nó?“ Křikl na mě někdo zezadu. Otočil jsem se, byl to nějaký tlustý zarostlý poddůstojník. Nevypadal moc inteligentně.

„Poslali mě sem z továrny pro ty čepy.“ Zalhal jsem.

„Pro jaký čepy?“ Chtěl vědět staršina, mířil na mne samopalem. „Co to máš za divnej přízvuk?“

„Já... já jsem z Estonska, jsem tu v pracovním táboře...“ Natahoval jsem k pláči.

„Z Pobaltí? A ty nevíš, že takový živly sem, ke gardovému pluku, nemají přístup?!“

Rozčiloval se staršina. Svěsil jsem hlavu.

„Co je z těmi čepy?“

„Jsou překalený.“ Špitl jsem.

„Jak překalený?“ Křičel.

„No... mám je za úkol přivést, aby vám nepraskaly, poslala mě sem soudružka Jefomičová. Prý budete vědět.“

„Tak tý tvý soudružce vyříd', at' pošle pořádný papíry a neposílá sem zrádce! A teď vypadni!“

„Ano.“ Řekl jsem tiše a vypadnul pryč. Staršina něco mumlal pod fousy a bedlivě mě sledoval až k bráně. Namířil jsem si to k továrně, bednu jsem zahodil při první příležitosti a mazal nazpátek k domku

Dorazil jsem tam nad ránem. Všichni tři na mně dychtivě vzhledli. Nic jsem neříkal a sednul si do rohu. Chvíli bylo trapné ticho, nikdo se nechtěl zeptat jako první, ale pak se ozval Mladíček.

„Nó?“

„Dobrý.“ Řekl jsem.

„Našel si to?“

„Jo.“

„A?“

„Viděl jsem toho plukovníka.“

„Opravdu?“ Vyhrkl Mladíček, pak se ale stáhnul do ulity a ležérním tónem řekl:

„Dobrý, v noci vyrazíme.“ Pokýval jsem hlavou a zachumlal se do bundy. Ostatní žvejkali a civěli do prázdna.

V noci jsme se sbalili na cestu.

„Co s kapitánem?“ Zeptal jsem se Mladíčka.

„Co by, zabijem ho.“

„Ne.“

Mladíček se na mě zvědavě podíval.

„Slíbil jsem mu, že ho necháme být a já své sliby plním.“ Dlouhán se pohrdavě zasmál.

Mladíček ho gestem uklidnil.

„Může nás prásknout.“ Namítnul.

„Může, ale za chvíli o nás stejně budou vědět, tak je to jedno.“ Mladíček nechápavě zakroutil hlavou, ale pak řekl:

„Dobrá, na tvoji zodpovědnost.“ Otočil se a vyšel z baráku. Hromotluk s Dlouhánem ho beze slova následovali.

Došel jsem za kapitánem. Ten když mě uviděl, tak se mu rozzářily oči.

„Moc se nesměj.“ Zostra jsem se na něho podíval. Radost v jeho očích vystřídal děs.

„Jestli někomu povíš...“

„Né, nič nežeknu! Pšísahám!“ Kňoural kapitán.

„Sráči!“ Přimhouřil jsem oči.

„Né!“

„Abys ty hňupe věděl, s kým máš tu čest...“ Vzal jsem kámen co ležel vedle něho a rozmáčknu ho až se z něj sypal jemný prášek. Kapitán vyvalil oči.

„Řekneš, že tě dobili nějakí Tataři a žeš jim utekl. Jasný?!“ Kapitán ještě s otevřenou pusou zakýval hlavou. Beze slova jsem se otočil a vypadnul z té díry. Venku už na mne čekali. Hromotluk chtěl něco říct, ale předběhl jsem ho.

„Jdeme!“ Zavelel jsem a šel jako první.

Do továrny jsme došli s nějakou skupinou Gruzínců. Hádali se mezi sebou svojí nesmyslnou řečí, která, spíš než lidský jazyk, připomínala křik hodujících supů. Na Dlouhánovi jsem jasně viděl, že se mu tato společnost nelíbí, ale byl zticha. U jedné zbořené zdi jsme si nachystali samopaly a já přeskládal granáty do bedny.

Bránou jsme prošli bez problémů. Dlouhán s Hromotlukem táhli nějakou traverzu a já s Mladíčkem jsme nesli každý za jedno ucho bednu s granáty. Na apelplacu jsme si rozdělili úkoly.

„Teď je deset, ve čtvrt na jedenáct to spustíme. Musíme zabít každého na koho narazíme. Přednost mají plukovníci...“ Chlapi kývali hlavou.

„Půjdeme na východ a obejdeme Smolensk ze severu. Sejdeme se na soutoku těchto dvou potoků.“ Ukázal jsem prstem na mapu, bylo to východně od Smolenska. Věděl jsem, že po nás Rusáci půjdou jak slepice po flusu a nebudou předpokládat, že se vydáme tímto směrem.

„Týden, dýl nám to nesmí trvat. 20. listopadu je poslední termín, pak se jde domů. Má pro nás přiletět Storch, kam, to vám neřeknu. Mohli by vás vyslychat, až se dostaneme na soutok, tak se to dozvíte. Jasný?“ Všichni pokývali hlavou.

„Bude tady šrumec.“ Usmál jsem se. „Budeme se snažit bejt spolu, ale... Však víte jak to chodí...“

„To seš zase ty?!“ Ozval se známý hlas za mnou. Mladíček se na mně udiveně zatvářil.

„Starý známý...“ Řekl jsem na vysvětlenou a otočil se na staršinu.

„Mám vám vzkázat od soudružky Jefomičový, že jí máte vlízt na záda a že sem chodit budu!“ Založil jsem si ruce v bok. Staršina byl nasupený, očividně jsem urazil jeho ješitnost.

„Žádná bába...“

„Soudružka Jefomičová není žádná bába, je to vedoucí stranické buňky mladých dělníků!“ Mezitím se ti tři nenápadně vytratili.

„Dobrá, dobrá...“ Bral staršina svá slova zpět, ale tohle musíš vysvětlit mému starýmu. teda soudruhu Tětlakovi, on Ivan Ibrahimovič je přísný pán a nerad vidí, když se mu tu fláká takovej živel, jako seš ty. Teda nic ve zlým...“ Odebral jsem se se staršinou směrem k baráku kde byl Komarenko.

„To pudeme, soudruhu staršino, do tamtoho baráku?“ Ukázal jsem rukou na Komarenkův hlavní stan.

„Ano, naštěstí tu soudruh Komarenko není a...“

„Není?!“ Vyhrkl jsem. Staršina na mě překvapeně pohlédl.

„Není, včera odjel někam na jih, ale co já ti to tu vůbec povídám...“ Chtěl ještě něco říci, ale praštil jsem ho zezadu do temena a pak pro jistotu zlomil vaz. Staršinu jsem pak posadil zády o barák a běžel vyhledat své kumpány.

Bylo za pět minut čtvrt na jedenáct.

Mladíčka a Hromotluka jsem našel poměrně záhy, ale po Dlouhánovi nebylo ani vidu, ani slechu. Nervózně jsme pobíhali po táboře, ale Dlouhán nikde.

Najednou se v nějakém baráku rozeřval samopal.

Bylo pozdě, už to nešlo zastavit. Otevřel jsem bednu s granáty a začal je házet do oken Komarenkova hlavního stanu. Vedle mně se činil Hromotluk. Mladíček chodil po táboře a zezadu střílel pistolí s tlumičem jednotlivé vojáky. Byl to totální chaos, všichni se snažili vypadnout z tábora, ale stráže zavřely bránu a začaly po každém střílet. Když mi došly granáty, použil jsem svůj samopal. Hromotluk na mně křiknul, že si jde pro jeden z Tygrů a zmizel v davu. Mladíčka ani Dlouhána jsem neviděl, jen u brány byla nějaká velká tlačnice a soudě podle dlouhých dávek, se tam někdo z těch dvou pěkně činil. Já jsem si to namířil za Hromotlukem. Nikým nepozorován jsem se dostal do autoparku, kde měli zaparkované Tygry. Bylo jich asi padesát. Zapadnul jsem do jednoho skladu. Nikdo tu nebyl. Bylo to skladiště tříštivých a protipancéřových granátů.

Krása.

Bylo tu tisíce kusů munice do obrněnců. Popadnul jsem jednu asi tunovou bednu a donesl ji k prvním Tygrům. Pak další a další. Hromotluka jsem nikde neviděl. Když jsem nesl asi pátou, potkal mě nějaký mladý voják. Koukal na mne vystrašenýma očima.

„Co čumíš! Pomoz mi, to jsou prázdný náboje, má to asi padesát kilo! Sám to už neunesu.“ Voják něco zablekotal a přiběhl ke mně.

„Kam s tím dete?“ Ptal se ustrašeně.

„Fašisti nás přepadli, musíme nabíjet Tygry!“

„Ale...“

„Nemel, dostaneš medaili!“ Uklidňoval jsem ho a položil bednu k poslednímu tanku. Pak jsem ho kopl do hlavy a schoval pod tank.

„Blbec!“ V tom se vedle mě zahulilo z výfuku.

„Co tady děláš?!“ Zakřičel z poklopu Hromotluk.

„Vyhodím jim to do luftu!“

„Všechny nás zabiješ vole!“ Zařval a zabouchl za sebou poklop. Pokrčil jsem rameny a pro sebe dodal: „Všechny ne.“

Hromotluk vyrazil z autoparku a namířil si to přímo mezi lidi na hlavní bránu. Díval jsem se za ním a usmíval se. Zůstávala za ním totální spoušť. Nelenil jsem a natáhl k bednám rozbušky. Čas jsem nastavil na dvacet minut. Rozhodl jsem se, že než vypadnu, tak se trochu rozcvičím na rudoarmějcích. Popadnul jsem hřídel z Tygra a chvíli zdatně asistoval Hromotlukovi.

Von i takový samotný hřídel udělá docela práci, když se vezme za správný konec. Po deseti minutách jsem vzal nohy na ramena a mazal pryč co mi síly stačily. Mladíčka ani ostatní sem neviděl, jen Hromotluka jsem zahlídnul, jak projel strážní budkou a zamířil do továrny. Asi exkurze...

XXXXX

Na horizontu se ozvala šílená exploze, po ní následovalo několik dalších, jak postupně vybuchovala zbylá munice. Byl jsem spokojený, původní plán jsem musel zrušit, protože situace vyžadovala jiný přístup. Komarenko zdrhnul a úkol zněl: Zabít Komarenka. Cestou jsem vyslechl několik regulovčků a nějaké důstojníky. Směr ukazovali pořád jeden: Jihozápad. To znamená, že plukovníka čeká nějaká nová kampaň, ale otázkou bylo s čím, protože z továrny odjel jen gazíkem. Tygři zůstali doma.

Štval jsem se za ním dnem i nocí až jsem ho konečně zastihl v Dosugovu. Byl to hrozný zapadákov, díra v zemi. Bylo s podivem, že tu žili lidé. Komarenko sídlil v jedné dřevěné barabizně. Vše ostatní bylo rozbombardované.

„Tak kampak máte namířeno, plukovníku.“ Zeptal jsem se po příchodu do domu Komarenka. Před tím jsem mu zabil všechny vojáky co ho hlídali.

„Kdo jste? Zavolám na vás hlídku!“ Vyhrožoval. Usmál jsem se a podíval jsem se mu do očí.

„To sotva. Nikdo tu není.“ Komarenko na mě vytáhnul pistoli. Počítal jsem s tím a hodil po něm pohrabáč. Seknul ho do ruky, pustil pistoli a začal bědovat. Došel jsem k němu, vzal si pistoli a prohledal ho. Byl čistý.

„Jistěm lidem děláte starosti...“ Řekl jsem, abych se vrátil k původnímu tématu.

„Co to žvaníte! Jakejm lidem, co jste zač?“ Masíroval si ruku plukovník.

„Tak podívej, tady se ptám já a ty budeš pouze odpovídat. Chytnul jsem ho ale za ucho a táhnul k rozpáleným kamnům. Bránil se, ale neměl šanci. Vzal jsem mu ruku a dotknul se jí vrchního plátu. Pištěl jak stará děvka, myslel jsem si, že vydrží víc tenhle obávaný ruský plukovník a ne že začne hned brečet.“

„Né, už né.“ Prosil a klečel mi u nohou.

„Vstávej!“ Vytáhnul jsem ho a hodil na gauč.

„Tak znova, kam máš namířeno?“

„Do Mogileva.“

„Co tam budeš dělat?“

„Hrozně to bolí, potřebuju to zchladit.“ Skuhral.

„Nepotřebuješ, mluv!“

„Ale...“ Udělal jsem k němu krok. „Učit, byla tam zřízena nová škola pro mladé velitele.“

„A cos tam chtěl učit?“

„Nové vedení tankového boje, vypracoval jsem strategii, jak vést rychlé a překvapující údery. Mám ji tady.“ Ukázal prstem na stůl.

„Výborně!“

„Prosím, alespoň kýbl sněhu. Bolí to.“

„Už to nebude dlouho trvat.“ Zakýval hlavou, asi si neuvědomoval co jsem tím myslel.

„Kdo o té zprávě ví?“

„Nikdo, je to moje práce, chci ji tam poprvé prezentovat.“ Řekl pyšně Komarenko.

Původně jsem myslel, že bude chytřejší, ale jednalo se o typického blba, který náhodou objevil skulinu v ruské vojenské doktríně a začal válčit nekonvenčně.

„Jste geniální plukovníku.“ Na to se pyšně zatvářil a řekl:

„Vychovám stovky mladých důstojníků a poženeme Němce...“

„Nevychováte.“ Přerušil jsem ho a z rohu místnosti sebral sekeru. Komarenko zblednul jak stěna a ustoupil dozadu.

„Dej hlavu na stůl.“ Vyzval jsem ho.

„Co? To né! To nemůžete, jsem ruský důstojník!“

„Ale chápej, já musím přinést nějaký důkaz, že jsem tě zabil.“

„Ale...“

„Tak šup. Hlavu!“ Znovu jsem ho vyzval. Komarenko si kleknul na zem a prosil ať ho nechávám naživu. Už mě to nebavilo, sekeru jsem zaseknul do stolu. Chytnul jsem ho za ruce a fláknul s ním o lavici. Nakroutil jsem mu hlavu, vyviklal sekeru a prásk! useknul mu hlavu. Měla takové vyvalené oči.

Sebral jsem mu doklady, hlavu strčil do pytle a ze stolu sebral tu jeho zprávu.

Vyšel jsem ven na vzduch. Bylo příjemných mínus dvacet, měsíc svítil a sníh příjemně křupal pod nohama. Sebral jsem pár granátů a nanosil je domku. Komarenkovu mrtvolu jsem dotáhnul ke kamnům a pořádně přiložil. Pak jsem na vrchní plát, kde byl ještě znát otisk jeho ruky položil granát a vypadnul. Vyběhl jsem asi dvě stě metrů na kopeček a pozoroval okolí. Měsíc ozařoval krvavé skvrny na bílém sněhu a z lesa houkal sýček. Idylka.

Pak se ozval výbuch, kusy klád lítaly vzduchem až do vzdálenosti padesáti metrů.

Pokýval jsem spokojeně hlavou, přehodil pytel přes záda a rozběhl se na severozápad.

XXXXX

Do Dzialdowa jsem dorazil asi po pěti dnech nepřetržitého běhu. Několikrát po mě stříleli jak ruští, tak němečtí vojáci.

Major mě přivítal s otevřenou náručí.

„Pane Vernere! Báli jsme se o vás.“ Lhal.

„Nesu vám Komarenka.“ Řekl jsem a vytřepal plukovníkovu hlavu na stůl. Byla ještě zmrzlá. Major povytáhl obočí.

„Tak tohle je soudruh Komarenko?“

„Jo. Tady...“ Sáhl jsem do bundy. „... jsou jeho doklady.“ Major si je vzal a pomalu v nich listoval.

„Zdá se, že máte pravdu... Hmm... zajímavé.“ Z tašky jsem vyndal Komarenkovo dílko o: *Překvapivých útocích na nepřítele* Tak totiž nadepsal svoje skripta. Hodil jsem je na stůl.

„A tady jsou skripta, co chtěl vyučovat na nově založené válečné škole v Mogilevu. Chtěl tam vychovávat mladé tankové důstojníky. Major ji dychtivě popadnul.

„Opravdu?!“ Rychle jí listoval.

„Viděl ji někdo? Co kopie, existuje? Zničil jste všechno?“ Chrlil ze sebe major. Usmál jsem se.

„Co moje zlato?“

„Jistě, jistě, zlato dostanete, nebojte.“

„Kdy?“

„Nó... musíme vyřídit pár drobností...“

„Majore!“ Chytnul jsem ho pod krkem a zvednul do výšky. „Neserte mně! Udělal jsem spoustu věcí navíc! Chci svojí odměnu a Prodroma!“

„Jasně, nebojte se...“ Přidušeně blekotal Kreibitz. Pustil jsem ho zase na zem. Trochu se upravil a pokračoval:

„Zlato nebude problém, máme ho tolik... a Prodroma vám můžem dát třeba hned.“

„Tak mi ho dáte hned a zlato taky! Už chci odsud vypadnout!“

„Jasně, jasně, chápu vás.“ Kýval hlavou major. Zvednul sluchátko a vyštěkl do telefonu pár příkazů. Pak se zase přehraboval ve zprávě, kterou sepsal Komarenko. Po pěti minutách se otevřely dveře.

Stál v nich Prodromu.

Když mě uviděl, rozklepaly se mu kolena. Strčili ho dovnitř a zase zavřeli dveře.

Prosebně se na mě díval.

„Všiváku!“ Zasyčel jsem.

„Slitování majore, dyť jsme se domluvili...“ Překvapeně jsem se na majora podíval.

„Nic, nic z toho neplatí, teď patříte tady panu Vernerovi.“ Usadil ho major a dál čučel do papírů.

„Ale...“ Udělal jsem k němu krok a přimhouřil oči.

„Chcete majore vidět, co se stane každému, kdo mě zradí?“ Zeptal jsem se Kreibitze.

„Ani né...“ Odpověděl Kreibitz

„Ani né...“ Řekl Prodromu.

„Však von tě ten humor přejde!“ Došel jsem k němu.

„Počkat.“ Vzhlédl od desek Kreibitz. „Zasviníte mi tu místnost, zdá se, že jste odvedl dobrou práci, pane Vernere. Rádi bychom využili vašich služeb...“

„Tak na to zapomeňte, Kreibitzi. Už mám týhle díry po krk. Chci svoje prachy a svoje zlato!“

„Můžete ho mít o hodně víc.“

„Připadá mi to jak ve Faustovi.“ Podotkl jsem.

„Nebud'te dětinský. Odpočnete si a...“

„Doteďka jsem s vámi jednal slušně, tak si to nepokažte.“ Už mě to začalo unavovat, Kreibitz se choval podivně. Pořád mě vystrkoval z místnosti. Stáli jsme na chodbě a byl jsem nervózní, že nevidím Prodroma.

„Něco vám ukážu...“ Řekl tajuplně Kreibitz a ukázal ke vchodu.

Že na mně chystají sviňárnu jsem čekal, ale že přijde tak brzo ne. Myslel jsem, že si alespoň vychutnám toho Kypřana. Vyšli jsme ven, na první pohled tu nebylo nic divného. Všude byl sníh, foukal vítr, motalo se tu pár chlápků. Teda na první pohled... Ale už na ten druhý jsem si uvědomil že mám problém. Kolem dokola byly rozestavěny dřevěné přepážky, které jsem před tím, než jsem vstoupil do baráku neviděl. Neviděl jsem je, protože tu zkrátka žádné nebyly. Kreibitz se vrhnul po nějakém provaze, který se válel na zemi, na jeho konci byla nějaká tyč. Jakmile tak učinil, něco ho rychle ode mne odtáhlo.

Zůstal jsem tam sám. Přepážky se sklopily. Proti mně stálo asi padesát vojáků se samopaly. Kreibitz se zvednul a zakřičel na mne:

„Je škoda, že s námi nechcete spolupracovat! Sejdeme se na pitevně! Jsem na vás zvědavý.“ A zamával mi.

Střelba mě srazila k zemi. Desítky kulek mi prosvištěly kabátem a vylétly druhou stranou. Padnul jsem obličejem do sněhu a mou hlavu zaplavila temnota. Cítil jsem, jak mé tělo naložili na nosítka a někam nesou. Naložili mne do nějakého vozu a odváželi pryč. Neslyšel jsem, jen jsem pociťoval nesmírnou prázdnotu, která mě jakoby chtěla pohltit.

To trvalo asi půl dne, pak mě začaly brnět nohy. Zjistil jsem, že mě nevezou v truhle, což se odlišovalo od běžného standardu, na který jsem byl zvyklý. Stýskalo se mi po borovicové rakvi. Prskyřice měla léčebné schopnosti a taky jsem se tam mohl podrbat. Teď jsem byl ale jen v pytli a nemohl nic dělat. Všechno mě svědilo. Z auta mě po hodině jízdy vyložili, to už jsem zase začal slyšet, nejprve jen ostré zvuky a pak už i normální řeč. V mé blízkosti byl major a ještě nějaký člověk, který mu spílal. Byl to Prodromu.

„Ještě mě jednou necháte v těch smradlavejch hadrech a zařídím vám převelení k bojové jednotce!“

„Promiňte, ale nemohli jsme jinak, neskočil by na to. Chápejte...“

„Nic nebudu chápat, měli jsme namále voba. Kdyby nebyl tak blbej...“ A kopl do mne. „... bylo to o chlup!“

„Já vím, neračte se zlobit, ale byla to nutnost. Ten Komarenko... poradil si s ním skvěle! Díky němu se může rozběhnout jarní ofenzíva a...“

„Ta je stejně k prdu a vy to víte!“ Křičel na majora Prodromu. „Měl jste ho naverbovat na naší stranu!“

„To byste ale nejspíš nežil...“ Utrousil major.

„To, že jste mě ukázal, byl váš nápad! Tak mi tu teďka neplačte nad rozlitým mlíkem!“

„Musel jsem ho navnadit, jinak by se na nás vykašlal a bůhví jak by to skončilo.“

Rozhodně bychom neměli Komarenka.“ Bránil se dál Kreibitz.

„Už víte co je zač?“

„Ne, uvidíme co řekne pitva. Něco jsme tušili už dříve, byli tu jisté záznamy o podobných jedincích, ale nikdo tomu nepřikládal pozornost, až Vůdcův astrolog, ten... nás na ně přivedl.“

„Taky se mi už něco doneslo. Má na něj příliš veliký vliv.“

„Závidíte mu?“ Zeptal se Kreibitz.

„Držte hubu! Co je vám do toho?! Večer poletím do Berlína, seženete mi letadlo!“

„Ano, promiňte.“

„A Wolfe?“

„Ano, pane...“

„Co vaše paní? Říkal jste, že je těhotná.“

„Mám syna!“

„Tak to gratuluju! Jak se jmenuje?“

„Hermann.“

„Hmm, jako náš maršál...“

„Ano, pane... Má žena si to tak přála...“

„No jo, v pořádku, jen by se neměla dívat na ty Goeblovské týdeníky. Měl byste jí naznačit, že to není tak růžový. Teď už se více méně bráníme, sice na území nepřítele, ale... no to je jedno.“

„Znáte ji pane...“

„Jo, já vím...“

Pak bylo na chvíli ticho, slyšel jsem, jak si oba třou zmrzlé ruce. Vůbec jsem nechápal o co tu jde. Jak mohl ten podělanej žid'ák velet Kreibitzovi, nebo jak se vůbec jmenuje. Co je zač? Jakej Vůdcův astrolog? Jak o mně, nebo o nás ví? Kolik nás je? Sice jsem potkal už dřív pár bloudivců, ale to byla náhoda. Kdo o nás všechno ví?“ Motalo se mi to v hlavě a já hledal alespoň nějakou kloudnou odpověď, mezitím jsem pomalu přicházel k sobě, ještě jsem se ale necítil na nějakou akci.

Drkotali jsme se asi ještě půl hodiny po těch mizerných cestách a já nadsakoval na promrzlé korbě vozu. Výhoda byla, že jsem se mohl tu a tam trochu podrbat, jak moje kosti srůstaly na svá místa.

XXXXX

Zastavili jsme.

Podle řevu motorů jsme zřejmě byli na nějakém letišti. Shodili mne na zem. Nečekal jsem to a trochu jsem heknul. Nikdo si toho ale naštěstí nevšiml. Ležel jsem ve sněhu, ti dva se ještě o něčem bavili, ale pořádně jsem je neslyšel.

„Naložte ho!“ Rozkázal Kreibitz. Někdo mě popadl za hlavu a za nohy. Nesli mě asi deset metrů, bylo to nepohodlné. Hodili mě na korbu nějakého terénního džípu. Ten, kdo řídil, byl totální střevo, protože mě málem vytratili. Major ho sjel na tři doby. Pak mě zase přendali na nosítka a nesli do nějaké budovy. Bylo tu vlhko.

Procházeli jsme dlouhou chodbou. Tu a tam se ozval něčí nářek. Tušil jsem, že jsme ve vězení.

„Položte ho sem.“ Byl jsem vysypán na nějaký plechový stůl. „Otevřete ten pytel.“

Protáhl jsem nohy a sednul si.

„Baf!“ Major zalapal po dechu. Rychle jsem seskočil a zabil oba vojáky co mě nesli.

„Překvapen?“ Otázal jsem se majora.

„To...to... není možné.“ Koktal.

„Je, je to možné a vás, majore, čeká soukromé peklo!“

Doslov.

V devadesátém šestém jsem v Baden-Badenu potkal jednoho starého pána. Byl vysoký, hubený, jeho obličej mi někoho připomínal. Nedovedl jsem si ho ale přesně zařadit. Za svůj život jsem poznal tolik lidí, ale... něco, něco mi říkalo, že ho odněkud znám. Taky jsem ho upoutal. Zastavili jsme se. Čučel na mne. Kulatý obličej, hubený, vytáhlý... „Dlouhán!“ Vykřikl jsem. Mohlo mu být přes osmdesát. Spatřil jsem jeho oči, bylo v nich cosi divokého a nenormálního.

Bylo to šílenství.

Zdejší lázně jsou proslulé především svým pavilónem pro duševně nemocné a já se náhodou připlatl, když měli vycházku. Byli to všechno starší lidé a invalidé. Někteří měli svého asistenta, který je tlačil na vozíku, jiní se belhali o berlích. Dlouhán šel sám. Z jeho očí zmizela ta tma co ho polkla a pravil:

„Čekali jsme do pětadvacátého. Kvůli tobě šéf zkapal.“

„Mladíček? To je mi líto.“ Nic na to neřekl, jen si mne se zájmem prohlížel.

„A Komarenko?“ Zeptal se po chvíli.

„Chytil jsem ho, chtěl založit školu pro mladé důstojníky a učit tam svoje nekonvenční válčení. Bylo to jen tak tak. Jeho hlavu jsem donesl Kreibitzovi.“

„Aspoň něco.“ Zamumlal a jeho oči znovu pohltil ten stav nevědomosti. Otočil se a šoural se k sestře, která už na něho čekala. Díval jsem se za ním, dokud mi nezmizel v davu.